

Con Chưa Bao Giờ Xin Con Của Minh Sự Tha Thứ!

Tiến Sĩ Tâm Lý Trần Mỹ Duyệt

Tôi đã đọc câu chuyện này trong khi tôi ngồi suy niệm trước thánh lễ. Một câu chuyện đã khiến tôi thật sự xúc động. Nó nhắc nhở tôi về một tình trạng đang xảy ra trên khắp thế giới, đó là hiện tượng rất đau lòng, rất tàn ác, vô nhân đạo; một hiện tượng vô tâm, vô tình, đánh mất nhân tính. Đó là hiện tượng phá thai.

Đối với những phụ huynh, đặc biệt là giới phụ nữ ngày nay, theo tôi, họ đã không hiểu nhiều về những hậu quả của phá thai. Họ là nạn nhân của sự dối trá, lừa gạt của những chính trị gia vô đạo, những nhà xã hội, những hiệp hội y tế tâng tặn lương tâm. Họ nhân danh quyền tự do, quyền tự chọn, quyền bảo vệ sức khỏe của người mẹ để giết những đứa trẻ vô tội.

Thật ra, tôi vẫn suy nghĩ và trăn trở với những gì mình đã học hỏi, đã nghe và đã biết về những hậu quả vô cùng khốc hại cho những người phá thai, mà danh từ chuyên môn gọi tắt là hậu chấn tâm lý (post traumatic). Đây là hậu quả không thể phủ nhận ít nhiều đã ảnh hưởng đến đời sống tâm sinh lý và tâm linh của phụ nữ sau khi phá thai. Và sau đây là câu chuyện đã khiến tôi phải suy nghĩ ấy:

Giữa Mùa Hè năm 2006, vợ chồng chúng tôi gần hoàn thành ngôi nhà mà hiện nay chúng tôi đang sống. Chương trình xây cất kéo dài hơn dự đoán. Chồng tôi là một thợ xây, anh phải làm ban ngày, việc xây cất, do đó, chỉ làm vào ban đêm và cuối tuần với sự giúp đỡ của tôi và những anh em của anh ấy.

Chồng tôi đã tham gia chương trình cầu Châu Thánh Thể liên tiếp kể từ khi giáo xứ khởi xướng chương trình này khoảng chừng ba mươi năm trước. Anh chọn giờ cầu vào mỗi thứ Hai, từ 11 đến 12 giờ đêm, và rất ít khi anh nghỉ. Nhưng vào Thứ Hai, ngày 10 tháng Bảy, 2006, anh nhờ tôi cầu thay cho anh, vì anh cần giờ để làm xong những công việc đang dang dở. Tôi đã tham dự Cầu Châu Thánh Thể ít lần trước đó, nhưng tôi không cảm thấy có gì đặc biệt. Lý do mà tôi nhận lời thay anh hôm ấy vì tôi nóng lòng mong cho công việc xây cất sớm hoàn tất để dọn vào nhà mới.

Hình ảnh mãi trong ký ức

Nhà nguyện của giáo xứ tôi tương đối chật chội, với mặt nhật được đặt trên một không gian mở ở giữa, xa các bức tường. Những người đến cầu Châu Thánh Thể có thể quỳ ở hai bàn quỳ hoặc ngồi ở ba hàng ghế sau. Tôi chọn chỗ ngồi sau, và bắt đầu nhai kẹo cao su (gum). Khi tôi ngược nhìn lên Thánh Thể, tôi bỗng giật mình vì có một cái gì hết sức đặc biệt khiến tôi phải chú ý. Tôi nhả miếng gum ra, lấy giấy gói lại rồi bỏ vào trong túi xách. “Con biết tại sao con tới đây không?” Nghe tiếng nói vang lên trong đầu, và tôi đã đáp lại: “Thật sự con tới đây vì mong ngôi nhà sớm hoàn tất.” Rồi tôi bắt đầu di chuyển lên chiếc ghế quỳ, và lặp lại lời cầu mỗi buổi sáng. Tôi bắt đầu dâng lời cảm tạ Chúa Giêsu vì đã chết cho nhân loại trên thập tự giá, và thống hối vì mọi tội lỗi của mình.

Đây là phần khó khăn nhất mà tôi phải đối diện. Tôi đã phá thai một lần cách đó mười lăm năm trước. Tôi đã xưng tội - mặt đối mặt - với một linh mục và đã được linh ơn tha tội. Vì thế, tôi tin là tội tôi đã được tha. Nhưng tôi vẫn tiếp tục xin ơn Chúa tha thứ vì tôi vẫn không quên được quá khứ tội lỗi ấy. Nó là một tội mà luôn day dứt tâm hồn tôi. Một cách rõ ràng là tôi vẫn cần một cái gì đó để xóa bỏ đi ký ức tội lỗi này. Trong khi tôi nhắc lại quá khứ đau buồn ấy và xin ơn tha thứ, thì một sự lạ lùng đã xuất hiện. Một vòng hào quang như bao trùm mặt nhật, và vây quanh Thánh Thể. Tôi

thấy Bánh Thánh phật phồng giống như nhịp đập của trái tim. Rồi tiếp theo là xuất hiện một hình như hình người trong Bánh Thánh. Nó từ từ rõ nét hơn cho đến khi tôi nhìn giống như một mũi nhọn của cây viết chì đang vẽ lên khuôn mặt của một đứa trẻ với đôi mắt nhắm nghiền!

Bản năng của người phụ nữ giúp tôi nhận ra đó là khuôn mặt của đứa con tôi. Sau đó, mắt nó mở ra, và tôi nhìn thấy như hình ảnh một người đàn ông tuyệt đẹp. Mặt nó nhăn lên, và nó bắt đầu khóc. Tôi không tin đây là sự thật, và tôi chỗi dậy rời khỏi bàn quỳ tiến lên phía trái rồi phía phải của mặt nhật để nhìn kỹ hơn. Tôi đứng thẳng với đôi chân và cúi gập người xuống. Nhưng những gì tôi nhìn thấy vẫn tiếp tục xuất hiện, mặt dù tôi đứng ở bất cứ góc nào trong nhà nguyện, hình ảnh ấy vẫn không rời xa tôi.

“Ngài muốn gì nơi con”

Tôi bắt đầu xúc động và thưa với Chúa, tôi rất hối hận vì đã phá thai. Biến cố này kéo dài một giờ, và tôi vẫn tiếp tục xin với Chúa: “Lạy Chúa. Con phải làm gì? Chúa muốn con làm gì để được tha thứ?” Cùng lúc có một người khác tiến vào, tôi cúi người và rời nhà nguyện, nhưng hình ảnh đứa con tôi khóc ấy vẫn tiếp tục khiến tôi sợ hãi. Tôi đã khóc rất nhiều trên đường về, và không ngừng thưa với Chúa: “Lạy Chúa, Chúa muốn con làm gì?”

Trên nửa đường về nhà, tôi cảm thấy như có ai đó ngồi ở ghế bên cạnh, và tôi nghe thấy tiếng nói trong trái tim mình. Tiếng ấy rất mạnh: “Con chưa bao giờ xin con của mình sự tha thứ.” Vâng, đúng thế. Tôi chưa bao giờ xin đứa con của tôi sự tha thứ về những gì mình đã làm cho nó. Tôi bắt đầu nói với con tôi rằng tôi rất hối hận và đau đớn về hành động của tôi. Và khi về đến nhà, tôi đã đánh thức chồng tôi dậy kể cho anh nghe những gì đã xảy ra, và nói với anh: “Em có thể cầu thay anh vào Thứ Hai tới được không?” Tôi cần nhiều thời

gian hơn để cảm nghiệm được những gì đã xảy ra cho tôi.

Tuần tới, những gì đã xảy ra ở tuần trước được lập lại. Tôi nhìn thấy khuôn mặt của đứa con tôi. Nhưng lần này nó mỉm cười với tôi, và mút ngón tay như những đứa trẻ khác, rồi nó lại cười với tôi. Khi nhìn thấy hình ảnh này, tôi cảm thấy lòng tràn đầy bình an và một niềm vui khóa lấp tâm hồn tôi như chưa bao giờ xảy ra trước đó. Và tôi đã hứa với Chúa, tôi sẽ cầu Chúa mỗi tuần.

Bất cứ chuyện gì xảy ra

Tôi đang được chữa lành qua những biến cố như - ngôi nhà được xây mới - nhưng tôi thực sự cảm thấy được chúc phúc nhờ việc đến với Chúa Giêsu Thánh Thể. Bình an không chỉ đến với tôi, nó còn đến với đứa con của tôi nữa.

Điều này đã xảy ra mười sáu năm trước, và tôi vẫn tiếp tục đến cầu Thánh Thể mỗi tuần. Đây là nơi mà tôi tìm được sự nghỉ yên, và bình an cho tâm hồn, và hiểu được Thiên Chúa yêu thương tôi đến ngần nào.

Con đường chữa lành của tôi quả là đặc biệt, phải không thưa quý độc giả? Và tôi không nói rằng tôi hoàn toàn được chữa lành. Tôi vẫn tiếp tục cảm thấy buồn một đôi khi. Tôi đã khóc khi nghĩ đến tại sao đứa con mình không được chào đời. Mỗi lần như vậy, tôi đã đến với Chúa Giêsu Thánh Thể và lại tìm được sự bình an. Mỗi khi nhớ lại cái đêm đến cầu Thánh Thể ấy, tôi không ngớt lời cảm ơn Chúa Giêsu Thánh Thể vì Ngài đã tha thứ cho tôi, cũng như đứa con nhỏ bé của tôi. Và khi đến với Ngài, tôi cảm thấy sự bình an của Ngài bao trùm lấy tôi, như một chiếc chăn ấm trong ngày đông lạnh giá. ■

<http://www.congiaovietnam.net/index.php?m=home&xv=detail&ia=23086>